

LUČEŇNINY

STUDENTSKÝ ČASOPIS ŽATECKÉHO GYMNÁZIA

Head Day

Sexta má taneční

O filmu s filmařem

Projekt! To je, oč tu běží...

2 BIPO

Kouzelná inspirace pro septimu 2

3 Projekt! To je, oč tu běží...

Lesk a bída Ruska 4

5 20 let seriálu Simpsonovi

Kohoutí zápasy opět v kurzu? 6

7 O filmu s filmařem

Head Day 7

8 Sexta má taneční

Daleká cesta má 9

9 Učit se, učit se, učit se? Minulost- opisovat, opisovat

Střípky z referenda 10

10 Perličky z hodin

TIRÁŽ

Luštěniny
Občasník Podještědského gymnázia č. 46
Cena: 10 Kč

Číslo vychází: 22.12.2009
Šéfredaktorka: Jiřina Dvořáková
Redakce: Arian Ebrahimi
Gabriela Hánová
Markéta Jansová
Jana Kittnerová
František Kulič

Do tohoto čísla přispěli:
Mgr. Dagmar Cvrčková
Josef Slabý

Jazyková korektura: Radka Pašková
Sazba a grafika: Matouš Pilnáček

Výběr Red Meatu: Daniel Kaliba

Časopis Luštěniny vzniká za podpory města Liberec.

1

ÚVODNÍK

Milí čtenáři, dnes vám Úvodník píšu naposledy – v příštím čísle případně tento úkol již nově šéfredaktorce. Přišel tedy čas se s vámi rozloučit.

Jsem si vědoma toho, že ne všem z vás se líbil způsob, jakým jsem Luštěniny vedla. Přesto odcházím s čistým svědomím. Už jsem se totiž naučila, že kdybych měla své počínání hodnotit podle reakcí jiných lidí, pravděpodobně bych nebyla nikdy s ničím spokojena, protože ať kdokoliv dělá cokoli, vždycky s ním někdo bude nesouhlasit. I když jsem si vědoma, že některé věci by mohly být mnohem lepší, odcházím, jak už jsem psala, s čistým svědomím, neboť jsem práci na Luštěninách věnovala dostatek času a energie.

Těm z vás, kterým se Luštěniny pod mým vedením nelíbily, přeji, aby vás nový šéfredaktor potěšil více než já. Těm, kterým se líbily, bych přála, aby byli spokojeni i nadále. Svě nástupkyni přeji mnoho úspěchů, spokojených čtenářů a především zodpovědné redaktory, bez nichž by ty předchozí dvě věci nemohla mít.

A na závěr se už jenom se všemi rozloučím a spokojeným i nespokojeným popřeji nádherné Vánoce a mnoho krásného do nového roku.

Jiřka

Reportáž

BiPo

BiPo.....BiPo,BiPo,BiPo a BiPo. Tohle se na začátku školního roku honí hlavou prakticky každému studentovi od primy až po kvartu. Letošní BiPo veskrze naplnilo naše očekávání. Jak zhruba vypadalo, vám v následujícím článku rád vylíčím.

21. září ráno jsme my, prima až kvarta, byli „mimo“ samou nedočkavostí. Proč? PROTOŽE JSME JELI NA BIPO! Pro mnoho studentů je to nejlepší akce ve školním roce. Je to 5 dní nacpaných aktivitami v táboře obklopeném nádhernou přírodou!

A jak to letos dopadlo? Po příjezdu byl tábor, jak už je tradicí, plný lidí s kufry, kteří chaoticky pobíhali sem a tam a hledali, jakou chatku mají a podobně. Po nástupu, který řídil pan profesor Jansa, jsme se odebrali do svých chatek, abychom si vybalili, povlékli si postele a odpočinuli si.

Celkově bylo letošní BiPo docela zábava. Někteří se naučili vázat popř. opravovat knihy, s čímž ochotně pomohla naše šéfredaktorka Jiřka, která přijela jenom kvůli vázání knih (ještě

Reportáž

Kouzelná inspirace pro septimu

Tak jako každý rok má Podještědské gymnázium zakončení prvního trimestru. Až na jednu výjimku to bylo vždy v bazéně. A bylo na nás, jakožto na septimě, jakým zpracováním překvapíme školu. Dlouho jsme přemýšleli nad tématem, měli jsme dokonce jedno odhlasované, když nakonec Tonda prohlásil, naprosto neopodstatněně, Harry Potter. A bylo vymalováno. Objevení klobouků v Tesco nám připadalo jako znamení. S nadšením jsme se vrhli do příprav. V bazéně bylo cítit napětí. Jsme dostatečně připraveni? Máme všechno? Každý ví, co má dělat? Dodělávali jsme poslední detaily a už byl čas se jít schovat. Celi napjatí jsme čekali na povel a pak nám už nezbývalo než se narovnat, usmát se a jít. Naskytl se nám

jednou ti moc děkujeme, Jiřko), jiní si vyšlápli na Paličnick, někdo si raději zahrál kriket, piškvorky nebo si vyšel do baziliky v Hejnicích a někdo dal přednost dekoracím z přírodnin nebo savení triček. Opravdu, těch pět dní jsme se nenudili.

Jako každý rok jsme se vždy večer odebrali do tělocvičny v místní škole, kde jsme shlédli představení jedné ze tříd. Prima nás příjemně překvapila svojí vydařenou parodií Karkulky. Sekunda na tom bohužel byla o něco hůře, ale nevádí. Naše tercie vás vzala okolo celého světa. Kvarta nás rozesmála svými starými pověstmi českými, kterým korunovalo dabované vystoupení Jana Husa, jež opravdu nemělo chybu. A na závěr nám profesori zahráli "Polámal se mraveneček".

Poslední den na BiPu se běžel

branný závod. Bohužel o tom vám moc nepovím, protože jsem asistoval u střílení ze vzduchovky. Všichni jsme žasli nad tím, když naše spolužačka ze sekundy Kristýna Holíková přišla a sestřelila všechny špalíky bez mrknutí oka.

Poslední večer se nesl v rytmu diskotéky, která, jak jsem slyšel, za moc nestála, trochu nás všechny zklamala večerka, která byla opravdu brzo, ale nějak jsme se s tím smířili.

Na závěr bych rád poděkoval všem z profesorského sboru, kteří se na letošním BiPu podíleli.

Doufám, že si to i ostatní užili, a na úplný závěr bych rád poblahopřál kvartě k výhře putovního poháru.

Markéta Jansová

nádherný pohled na barevně rozlišené třídy, potažmo koleje, paráda! Po „Brumbálově“ proslovu myslím každému došlo, proč tomu tak je. Zařazení famfrpálu se nám hodilo i z časových důvodů, měli jsme totiž celkově o půl hodiny méně než jindy. Navíc odpadla štafeta, což jistě mnozí z vás uvítali. Musím však podotknout, že ne všichni hráli famfrpál. Jeho podstata je v tom, že se hraje na košťatech resp. molitanových tyčích, které jsou mezi nohama, a ne za plavkami. Přesto však byl splněn účel zabavit školu a předvést kreativitu třídy. Na druhou stranu také vaši pohyblivost a povědomí o jedné z přelomových knih 21. století.

Pocity má z akce každý jiné, tudíž se nedá posoudit, jak moc se nám to

povedlo. Ale povedlo se, alespoň podle mě. Takže už nezbývá než popřát všem budoucím septimám hodně štěstí a vzkázat jim, že je úplně normální, když se celá třída prostě nezapojí nebo nebude souhlasit. Těším se na vaše výsledky!

2

Projekt! To je, oč tu běží...

Je rok 2008, sobota někde uprostřed října, několik studentů převážně kvinty a septimy se prochází po chodbě v nejvyšším patře naší školy. Se studenty tu postávají i rodiče a profesori. Každou půlhodinu se otevrou troje dveře, vejde skupinka lidí a jako poslední septimán, kterého čeká obhajoba projektu. Když přijdu domů po zhlédnutí několika obhajob, říkám si, že napsat a obhájit projekt nemůžu zvládnout.

Ale času dost, vždyť je říjen 2008, mě projekt čeká až za rok.

Je rok 2009, čtvrtek, druhý týden školy. Všichni studenti sexty čekají, až se otevrou dveře do horní chodby, za dveřmi na nástěnce visí témata pro naše projekty. Dohodli jsme se, že si témata opišeme a v klidu si je rozdělíme až ve třídě. Někteří z nás mají štěstí a vyhlídli si téma, které nikdo jiný nechce, ostatní ale musí o svá témata soupeřit s několika dalšími studenty. Trvá celý den, než se všichni upíší k nějakému projektu.

Další týden probíhá ve znamení konzultací a shánění prvních informací, pomalu se začínají rýsovat osnovy a představy studentů i profesorů získávají stále jasnější podobu. Nejmladší ročníky se chystají na Bipo a my na

projektový týden. Týden volna na psaní projektu.

Je sobota ráno a já mám 10 dní na napsání projektu, takže spousta času. Ještě nevím, jak budu vděčná za to, že je příští pondělí svátek a proto mám o den víc.

Pátek někde uprostřed října, několik studentů sexty se nervózně prochází po chodbě ve třetím patře naší školy. Je to rok, co jsem koukala na obhajoby septimánů a říkala si, že mám spoustu času, než budu na jejich místě. Teď zbývá sotva pět minut, než sama vejdu do jedné ze tří tříd, ve které mě čeká obhajoba projektu. Tento rok není obhajoba veřejná, ale stejně bych nebyla schopná uvědomit si, že se na mě někdo dívá. Mám pocit, že nic nevím, celá moje připravená obhajoba mi vypadla z hlavy. Na

chodbě je tma a zima. Dva spolužáci, kteří mají obhajobu ve stejnou dobu, už vešli do svých tříd. Stojím před Sv, nohy v botách na vysokém podpatku se mi klepou. Nesmím sebou praštit, až půjdu ke komisi.

Po vyzvání vcházím do vyhřáté místnosti, všechna světla svítí, komise se usmívá. Alespoň trochu jsem se uklidnila. Sedím na krajíčku židle a po celou dobu, kdy přednáším svou obhajobu, přemýšlím, jestli spadnu nebo ne. 20 minut vyhrazených na obhajobu uteklo velice rychle.

Za týden se dozvíme výsledky. Čtení posudků je velmi napínavé. Každý čeká, až bude vyzván jeho zadávající profesor a přečte hodnocení. A při čtení hodnocení zase čeká, až zadávající dojde na konec a poví známku. Projekty dopadly velice dobře a mám pro vás mladší malou radu na závěr: než při obhajobě vstanete od stolu, odsuňte si židli. Praštit se do kotníku o nohu stolu a okomentovat to hlasitým „AUUU“ není zrovna nejlepší nápad!

Lesk a bída Ruska

V Rusku je v i půlce srpna zima jako v ruském filmu. Zima není z letadla přelétajícího přes Petrohrad vidět, zato tenhle pohled odhalí cestujícím spoustu vody, hlavně bažin a močálů. A voda není pouze na zemi, ale i ve vzduchu. Dnes Petrohrad kupodivu vítá své návštěvníky přívětivou tváří, žádný sníh ani slejvák, prostě jen trochu poprchává.

Petr Veliký se na začátku 18. století rozhodl vybudovat své nové sídelní město uprostřed močálů, avšak ten, kdo stojí v centru města, by to nikdy nehádal. Více než 40 ostrovů tohoto města, obklopených šedohnědou řekou a kanály, vypadá jak kousky staré čokolády na misce krupicové kaše. Ani stovky zlatých kupolí nezakryjí šedivost této bývalé ruské metropole, šedivost tak podobnou hnědé čokoládě zbledlé stářím. Všechny břehy jsou obstavěny honosnými paláci v klasicistním stylu, člověk má pocit, že co nevidět potká pár starověkých Řeků. Jen ona „Hora bohů“ by se v této rovinaté krajině hledala těžko.

kostelů je „mnogo“ a zlata a ozdob v nich ještě víc. Kolik barev mramor mít může, neví ten, kdo ruské kostely nenavštívil. A zlato, všude zlato! To však bylo v oblíbeně hlavně u carů. Všechny paláce mají zdi plné zlatého štku.

Moskva nabízí stejnou úlevu v Kateřinském paláci po vstupu do klasicistních, bílých pokojů Kateřiny Veliké, když jsme prošli nekonečnou řadu komnat tak zlatých, že se v Jantarové komnatě jantar jen skromně krčí mezi vším tím třpytivým kovem. Tím se Moskva podobá Petrohradu. Tam se naprosto stejná katarze dostaví v Petrodvorci po vstupu do dubové pracovny Petra Velikého, kde stěny

křížník Aurora, milovníci umění se zase půjdou ztratit do několika paláců Ermitáže. Mají tam i Da Vinciho, bohužel je však v sále s krásně vyvedenými dveřmi, které odpoutávají pozornost návštěvníků od kolem stojících děl mistrů. Naopak Moskva se může chlubit nespočetnými univerzitami nebo Leninovým mauzoleem. A také velice známou Treťjakovskou galerií.

Pod tím vším zlatem se ale skrývá jen chudoba a utrpení. Desítky kilometrů dlouhá předměstí jsou plná rozpadlých chatrčí nebo šeděšedých paneláků. Lidé se neusmívají. A i všechny ty zlaté paláce mají střechy opršelé a omítku opadanou. Rusko je lesk, ale hlavně bída.

Petrohrad se snaží být evropský. Jaká je však Moskva? To zjistíme záhy po celonoční jízdě vlakem. Na první i tisící pohled je Moskva velká, moderní i stará, šedá a jako celé Rusko zahlcená kostely. Pravoslavná církev vládne Rusku,

pokrývá dřevěné obložení, na rozdíl od ostatních komnat vyzdobených desítkami různě zdobených a různobarevných tapet. Co ještě se dá najít v těchto ruských městech? V Petrohradě se každý fanda válek zajde podívat na

20 let seriálu Simpsonovi

Kdo by je neznal! Simpsonovi! Vtipný Homer, starostlivá Marge, spratek Bart, geniální Lisa a věčně mlčící mimino Maggie. Simpsonovi oslaví v prosinci 20 let své existence. Tento článek Vám popíše dobu od začátku seriálu až po současnost.

Od skečů po vlastní seriál

V roce 1986 producenti Tracey Ullman Show hledali někoho, kdo by jim dodal přibližně 2 minutové skeče, které by se vysílaly během show. Jeden z producentů a zaměstnanců společnosti FOX, James L. Brooks, oslovil kreslíře Matta Groeninga, zda by tyto skeče nenakreslil. Matt souhlasil a Simpsonovi vymyslel během 15 minut, když čekal před Brooksovou kanceláří. Postavy pojmenoval po členech své rodiny – Homer, Marge, Lisa, Maggie a děda Abe. Jméno Bart je anagram slova Brat (spratek). Město, ve kterém se seriál odehrává, pojmenoval Springfield po svém rodném městě a zároveň proto, že Springfield je jedno z nejčastějších jmen pro města v USA. Simpsonovi se poprvé ukázali 19. 4. 1987 v krátkém skeči Good Night (Dobrou noc). Animace byla

značně odlišná od té, co známe dnes. Celkem bylo od dubna 1987 až po květen 1989 v rámci Tracey Ullman Show odvysíláno 48 dílů. Ke konci roku 1989 se společnost FOX rozhodla, že udělá ze skečů plnohodnotný seriál. První pilotní epizoda, odvysílaná 17. 12. 1989, se jmenovala Vánoce u Simpsonových a měla obrovský úspěch. První série měla 13 dílů.

33 milionů lidí u televize...

V roce 1990, na začátku 2. série, se povedlo epizodě Bart propadá přitáhnout k televizi víc jak 33 milionů obyvatel USA! Dodnes to žádná další epizoda Simpsonových nedokázala. 2. série dala též světu Speciální čarodějnický díl – 3 strašidelné příběhy v 1 dílu. Od té doby se bez nich neobejde žádná další série. I přes úspěchy vzbuzoval seriál mírnou kontroverzi. Rodičům se nelíbilo Bartovo chování, které prý kazilo mládež. Sám tehdejší prezident USA George Bush řekl: „Simpsonovi ukazují všechny zlé vlastnosti, které se o americké rodině dají říct“ a jeho žena Barbara Bushová řekla po zhlédnutí jedné epizody, že „...je

to ta nejhoupější věc, jakou kdy viděla“. V roce 1991 se ve 3. sérii objevila v seriálu první slavná osoba: Michael Jackson! I když nezpíval (zpíval za něj imitátor, protože by měl Michael Jackson problémy se studiem), nadaboval jednu postavu – tlustého chlapa z blázince, který se jmenoval Leon Kompowsky a myslel si, že je Michael Jackson!

Jeden úspěch za druhým

V průběhu 5. série Simpsonovi překonali hranici 100. epizody. V další sérii se tvůrci v rámci dvojdílu Kdo postřelil pana Burnse? rozhodli inspirovat seriálem Dallas – zlého boháče Burnse postřelil tajemný střelec, stejně jako v Dallasu. Diváci museli čekat na rozluštění záhady do začátku další série. Nakonec se ukázalo, že střelcem byla malá Maggie. V 7. sérii, která se vysílala v letech 1995 – 1996, si tvůrci trochu pohráli s počítači: epizoda Radioaktivní muž byla pokusně první, při které byly využity k lepšímu obrazu počítače; to samé otestovali o 6 let později v díle Bratrovražedný tenis. A v rámci Speciálního čarodějnického dílu VI, v části nazvané Homer3 se Homer podíval do 3-D světa, vytvořeného počítači. 3 a půl minuty záběru, kde se počítačový Homer prochází po složitém a bizarním 3-D počítačovém světě, zabraly přes 3 měsíce práce. Série úspěchů pokračovala dál. V 8. sérii se epizodě Homerova fobie podařilo vyhrát 4 ceny včetně Emmy. Spoustou lidí je považovaná za nejlepší epizodu vůbec. Další epizoda, tentokrát z 9. série, Město New York vs. Homer Simpson získala také Emmy.

Film, cesta dolů a současnost

Nápad na celovečerní verzi seriálu se objevil už kolem roku 1993, ale Matt Groening nechtěl o filmu ani slyšet. Fanoušci ale tušili, že se něco děje. Důkazem bylo, že společnost FOX si nechala zaregistrovat webovou adresu www.simpsonsmovie.com už v roce 1997. Na filmu se začalo pracovat v roce 2001 a 31. 3. 2006 se objevila první ukázka. A konečně 26. 7. 2007 se světu ukázali Simpsonovi ve filmu (The Simpsons Movie). Film měl obrovský úspěch, vydělal přes 527 milionů dolarů! V současnosti se přemýšlí o druhém díle, ale s datem premiéry se nespěchá. Autoři tvrdí, že jim výroba prvního dílu zabrala 6 let, takže na druhý díl si ještě nějakou dobu počkáme. Od 14. série se používají počítače ke tvorbě každé epizody. I přes toto zlepšení obrazu je kvalita seriálu čím dál tím horší. Důkazem je

rapidní pokles sledovanosti. V dnešní době sleduje Simpsonovy v USA 6 – 9 milionů diváků, což je oproti starší sledovanosti, která dosahovala k 15 milionům diváků na epizodu, velký pokles. Od 20. série se Simpsonovi vysílají v HD. Kvalita obrazu je značně lepší.

Vysílání v Česku

Ke konci roku 1992 se ČT rozhodla vysílat Simpsonovy v Česku. 1. série byla odvysílána v roce 1993 a díky pozitivní odezvě diváků se ČT rozhodla pokračovat ve vysílání. Seriál se stal oblíbený zejména díky skvělému dabingu od ČT, který mají na starosti skvělí herci: Vlastimil Bedrna (kvůli nemoci za něj od 13. série nastoupil Vlastimil Zavřel), Jiří Lábus, Martin Dejdar a Helena Štáchová. V této době odkoupila Simpsonovy společnost Prima TV, takže se po více jak 16 letech mění vysílání Simpsonových v Česku.

Konec?

Po dvaceti letech vysílání se Simpsonovi stávají jedním z nejdéle vysílaných seriálů na světě. Jsou nejdéle vysílaným sitcomem a pořadem v hlavním vysílacím čase. I přes to si Simpsonovi udržují originalitu příběhu, což dokazuje jeden výrok ze seriálu South Park: „Ať vymyslíte sebelepší příběh, zjistíte, že ho v Simpsonových použili dřív a nejspíš i lépe“. Simpsonovi najdeme také na spoustě výrobků: od budíku a otvíráku na pivo přes jídlo a oblečení po ohřívače a plyšáky. Simpsonovi také vyhráli desítky cen. Tyto skutečnosti doslova nutí společnost FOX, aby nadále vysílala Simpsonovy. A i kdyby je jednou zrušili, je téměř jisté, že by poslední epizoda měla tu největší sledovanost v celé televizní historii!

Reportáž

Gabriela Hánová

Kohoutí zápasy opět v kurzu?

Kohout s výrazným modrým hřebínkem se načepýřil a za vzteklého kokrhání začal poskakovat na bidýlku. Odpovědí bylo stejně rozčilené kokrhání jiného samce kura domácího z levého konce kurníku, sice poměrně širšího v bocích, zato se zářivěji oranžovým peřím. Oba aktéři zuřivě poskakovali na svých bidýlkách, až se celý kurník otrásl v základech.

Slepice, které se doposud o

soupeření ani trochu nezajímaly, se nyní nestačily divit a s otevřenými zobáky nevěřičně pozorovaly, jak z dřevěných trámů, držících kurník pohromadě, odlétávaly třísky na všechny strany. Naši bojovníci se však soustředili především na to, kdo z nich udělá hlasitější kykyryký, a byli pevně odhodláni dokázat svou nadřazenost soupeři, i kdyby kvůli tomu měla celá slepičárna spadnout. Slípky sice tímto postojem nebyly vůbec nadšené, ale přesto reagovaly pouze vášnivým kdákáním a dál si hověly na zemi.

To už si dramatické situace drůbeže všimla i ostatní hospodářská zvířata a nahlížejíce do špinavých oken kurníku hlasitě kritizovala vývoj událostí.

Ochránce zvířat nad touto scénou skropí kapesníček. Nejsou snad

kohoutí zápasy záležitostí ryze historickou? Jak je možné, že i ve 21. století, století stále dokonalejších technologií, stále podrobnějších vědeckých výzkumů, stále rozšířenější bokové módy, je něco tak eticky nepřijatelného jako boje kurů aktuálním problémem drůbeží společnosti?

Nezbývá než se modlit ke všem slepičím bohům, aby byly podpěrné trámy dost silné a vydržely nápor, jenž s sebou nese sebedestruktivní boj kohoutů.

O filmu s filmařem

Někteří z vás to možná zaregistrovali, někteří ne. Na naší škole se objevilo už několik schopných hudebníků, spisovatelů i herců a nyní se nám tu objevili i dva začínající filmaři – septimáni Josef Slabý a Tomáš Miklica. Jejich první film měl již premiéru a někteří z vás jej při té příležitosti viděli. Luštěniny vám nyní nabídnou krátký rozhovor s jedním z autorů filmu – Josefem Slabým.

Můžeš nám na začátku stručně popsat, o čem tvůj film je, jak se jmenuje, kdo se na něm podílel a jak je zhruba dlouhý?

Film se jmenuje Věř mi! Především bych chtěl říct, že to není pouze můj film, ale i mého spolužáka a kamaráda Tomáše Miklici, s kterým jsem založil tvůrčí skupinu M&S, pod kterou tento film vznikl. Film vypráví příběh o mladíkovi, který podezřívá svojí přítelkyni z nevěry. Celou situaci jsme chtěli ukázat co nejvyhrocenější, a poukázat na to, jak někdy banální problémy můžou přetéct až k tragédii. Ve filmu hraje Jan Hůza, Tomáš Miklica, Martina Svobodová a já. Film trvá 23 minut.

Jsi spokojený s tím, jak film dopadl, nebo sis ho představoval jinak?

Když vezmu v potaz, jak rychle film vznikl, jsem s výsledkem spokojen. My jsme si především chtěli zkusit, jaké to je vyprávět filmový příběh, jestli jsme vůbec schopní něco takového udělat.

Reportáž

Head Day

Zajímá vás, co to vůbec Head Day je? Kdo vyhrál? Kdo měl nejoriginálnější upravenou hlavu? Pak čtěte.

Head Day, akce která vznikla u nás v tercii. Vymysleli ji naši spolužáci Lukáš Futschik, Bára Merglová a Karolína Podhájecká. Celá akce spočívala v tom, že si každý měl na úterý 13. října přinést co nejoriginálnější pokrývku hlavy.

Jsem spokojen především se srozumitelností příběhu, gradací a střihem. Jinou představu jsem měl o vizuální stránce filmu, ale neměli jsme přístup ke kvalitnější kameře, což do příště hodláme změnit.

Jak dlouho film vznikal?

Sepsání scénáře nám zabralo tři hodiny. Za pět dní začalo natáčení, dalších pět dní se natáčelo a finální verze byla hotova do dvou týdnů.

Co byla při práci na něm největší překážka?

Nejtěžší bylo sehnat prostory k natáčení, protože jsme potřebovali panelový byt, který bychom měli k dispozici 24 hodin. Při natáčení bylo nejtěžší natočit a hlavně připravit scénu, ve které je hlavní ženská postava zmlácena. Potřebovali jsme, aby celá situace vypadala věrohodně a ne komicky.

Jaké byly reakce těch, co film viděli?

My jsme dlouho uvažovali o tom, jestli vůbec máme udělat filmu veřejnou premiéru. Nakonec jsme se rozhodli ho uveřejnit. Premiéra

proběhla dne 11. 9. v tanečním sále U Košků. Mile mě překvapila účast – dorazilo zhruba 50 lidí, což jsem nečekal. Ohlasy byly vesměs pozitivní, čehož si obzvlášť cením.

Chystáš se v nejbližší době natočit něco dalšího? A jestli ano, budeš spolupracovat se stejnými lidmi, nebo si najdeš jiné herce?

Tak my už jsme s Tomášem natočili další dva krátké filmy, které jsou k nalezení na youtube nebo našich webových stránkách misl.tym.cz. Na jaře se chystáme rozjet náš zatím nejzajímavější projekt, který nese pracovní název Exit! Budeme pracovat s jinými herci, protože do tohoto projektu vkládáme větší naděje, než do Věř mi, a chtěli bychom, aby se už jednalo alespoň o poloprofesionální počín.

A na závěr nám prozrad', co mají dělat ti, kteří by film rádi viděli. Je možné ho někde najít?

Film je možné zakoupit za padesát korun u mě nebo u Tomáše.

František Kulič

A tak jsme se v úterý druhou hodinu přesouvali mezi různými třídami. Vypadalo to v nich všelijak. Jak už jsem řekl, někteří si vyložili pojem originálně upravená hlava poněkud po svém. Někteří se spokojili s pouhou

přestříkanou hlavou na černo, jiní si pouze nasadili "večerníčkovskou" čapku vyrobenou z novin. A to se u nás opravdu jako originální nepočítá, ale nevádí... Co se týče nejoriginálnější hlavy, můžeme se pouze dohadovat, kdo zvítězil.

Jisté je, že na počet zvítězila kvarta, která měla nejvíce originálních hlav. Naopak nejhůře dopadla oktáva (u které se to dalo tak trochu předvídat, koneckonců mají před maturitou).

Tak jsme se tedy dne 14. října vydali nejprve do oktávy, kde jsme předali naši anticenu, houby s octem (lépe řečeno houby ve sladkokyselém nálevu, pasterizované, ale koho to zajímá). Oktaváni se tvářili velmi nadšeně, ale není se co divit, když dostanete něco, co vypadá jako rozmixované hadry s paprikou.

V kvartě byly reakce poněkud rozdílné. Cenu jsme předávali nejdřív španělštinářům. Po tom, co si vyslechli proslav od našeho

Reportáž

Sexta má taneční

Škola sotva začala a chudáci studenti si musí nejdřív zvyknout na ranní vsávání a odpolední vyučování. Sextáni si musí zvyknout ještě na něco – čekají je taneční.

Jak to začalo...

V úterý 7. září něco málo před 18. hodinou se ke kulturáku začínají trousit skupinky společensky oblečených lidí. Dívky v šatech a sukničkách nejsou nijak zvláštní, ale pohled na některé pány v obleku vzbuzuje spoustu reakcí. Když se všichni sejdou, pozdraví a ohodnotí své oblečení, začnou se pomalu přesouvat dovnitř a do sálu.

První seznámení s tancem je poněkud rozpačité, v sále je vedro a kluci v oblecích trpí. Všechny bolí nohy ale holky víc, protože některé stojí poprvé v životě na podpatcích. Ale na druhou stranu je to velká zábava. Začínají se objevovat problémy s koordinací

kolegy Matyáše (který si mimochodem na proslovy o ničem očividně potrpí, protože poučoval i oktávu, ať se příště snaží víc), se konečně dozvěděli, že vyhráli, a začali jásat. Byli samozřejmě zvědaví, co vyhráli (střechu na celý život, nebo spíš tvaroh s rumem, banány a BeBe sušenkami polité čokoládou, ve tvaru střechy), ovšem paní profesorka Velenská jim nedovolila alobal rozbalit před přestávkou.

Druhá půlka kvartánů zase poslouchala (opět nekonečný) proslav velmi zrudně, a když se dozvěděla, co vyhráli, dali svoji (jistě velikou) radost najevo pouze vlažným potleskem. Nu což...

A tak jsme zakončili naši akci Head Day.

DOUFÁME, ŽE SE VÁM TO LÍBIL

Jana Kittnerová

pohybů nebo třeba s rozpoznáním pravé a levé nohy. Jsem upřímně ráda, že první lekce už končí.

Jak to pokračovalo...

Dalších několik tanečních hodin proběhlo podobně, učíme se nové tance, opakujeme ty už naučené, zoufale koukáme na ostatní, když si zrovna nemůžeme vzpomenout, co že to máme tančit za kroky. Některé páry se výrazně zlepšují, jiní jsou rádi, že vůbec přežijí ty 2 hodiny.

Abychom si to pěkně užili, následují 3 speciální lekce: prodloužená, stolování a disco hodina. Prodloužená zase tak zvláštní není, jen se tančí o 2 hodiny déle a za přítomnosti rodičů a někdy dokonce s rodiči. Pro dívky to byla příležitost vylepšit své oblečení.

Stolování bylo přinejmenším poučné. Ale člověk nemůže zvládnout vstřebat tolik společenských zásad a ještě se přitom najíst,

takže se všichni najedli a společenské zásady jaksi nevstřebali.

Disco hodina byla příjemné uvolnění, žádné šaty a podpatky, žádné obleky. Černošský lektor latinsko-amerických tanců nás učil salsu a dva další tance.

Po několika dalších normálních lekcích přišla 2. prodloužená, tzv. „kotiliónová“. Kotilióny jsou malé látkové kyticky, které vyrábí dívky a rozdávají je za tanec šikovným klukům. A kluci soutěží, kdo jich nasbírá nejvíce. Dívky zase soutěží, která bude mít nejhezčí kotilión, ten volí nezaujatá porota.

A jak to skončilo!

Taneční pomalu končí, už jen dvě lekce a věneček. A co jsem si z tanečních odnesla? No, naučila jsem se alespoň trochu tancovat, ale hlavně spoustu nezapomenutelných zážitků. Tohle si vážně nenechte ujít!

Daleká cesta má

Marně budete volat za autobusem, když se budete vracet ze sibiřské túry zpět do české domoviny. Člověk by řekl: „Ujel mi autobus, nu což. Za chvíli pojede další.“ Ale ne tady, tady ne! Na Sibíři jsou autobusy asi tak časté jako středověké fregaty v německém přístavu. V poklidu můžete dojít na zastávku, tedy spíše na to, co z ní zbylo, a hledat jízdní řád. Najdete ho asi o pět metrů dál na hromadě šrotu a prasklých pneumatik a zjistíte, že máte tři dny čas.

Když jsem se z té rány vzpamatoval, šel jsem okouknout okolí, našťastí jsem si uvědomil, že jsem poblíž jezera Bajkal. Vyrazil jsem k továrním komínům, které vypadaly spíše jako velká, ohnutá a

uhašená sirka. Několik těchto pozůstatků doby socialistické zde ještě bylo v provozu a vypouštěly obláčky dýmu v podobě dlouhého táhlého mračna, tak dlouhého jako era SSSR. Ale krásný výhled na jezero, který se přede mnou rozprostřel, přebil tyto socialistické obry na plné čáře. Voda, hory, voda, lesy, voda, malá přístavní městečka a obří stavba angarské hydroelektrárny, která zdvihla hladinu jezera o celý metr; byl to prostě pohled, na který se nezapomíná. Možná kvůli němu si toto jezero zasloužilo být zařazeno do světového dědictví UNESCO. Tento panenský kus přírody se ale zanedlouho může stát nejen továrnou na celulózu, která zde již

stojí, ale také továrnou na turisty. Mnoho podnikatelů, kteří mají málo peněz a potřebují jich mít ještě míň, tady chce vybudovat mnoho hotelů, restaurací a mnohem víc těchto rádoby lukrativních zařízení, která zde dovrší zkázu dob minulých, přítomných a s těmito plány i budoucích.

Pokud se tyto hrozby naplní, smaže se další řádek z už tak krátkého seznamu neposkvrněné přírody. Lidem snad nikdy nedojde, že krásná příroda je důležitější než peníze, ale už před dvěma tisíci let jim došlo, že peníze jsou důležitější než příroda.

Učit se, učit se, učit se? Minulost- opisovat, opisovat, opisovat!

Máte před termínem referátu, projektu nebo disertační práce a nevíte si rady? Snadná pomoc, opište ji! Jak je vidět, máme se my, mladí studenti, od svých předchůdců stále co učit. Kupříkladu od plzeňského prodáváče Ivana Tomažiče, který, jak před třemi dny zjistily Lidové noviny, opsál značnou část své disertační práce.

Tak, milí žáci, prokažte trochu úcty autoritám našeho školství, následujte Tomažičova příkladu a směle se vrhněte do opisování, co hrdlo ráčí! A ne jenom pár řádků, ale stejně jako pan prodáváček celé desítky stran a ještě víc!

A když se na to přijde? To vůbec nevádí, jelikož vy přeci máte v zásobě naprosto zřejmé a inteligentní vysvětlení svého počínání, stejně jako chudák pan Tomažič, který byl hloupým a nechápajícím národem donucen

zdlouhavě zdůvodňovat svůj čin, za kterým se skrývala (opravdu dobře skrývala) snaha odhalit zlého udavače, který prý vynášel informace z řad akademiků (konkrétně jde o pracovníka katedry Petr Bezouška, který opsanou práci odhalil). Proč ne? Svést vinu na někoho jiného je přeci jednoduché a efektivní řešení. Jsem si ovšem jista, že s příchodem mladší generace můžeme do budoucna počítat s ještě originálnějšími a neotřepanějšími „vysvětleními“.

Tomažič je svým způsobem novodobým Janem Husem. Stejně jako slavný reformátor i pan prodáváček je pro svůj postoj, kterým předběhl svou dobu, neprávem odsuzován. Můžeme jen doufat, že se dnešní společnost od středověku poučila a pan Tomažič neskončí jako mučedník na pomyslné hranici, nýbrž bude oslavován a

jeho přínos pro lidstvo se dočká zaslouženého ocenění. Kdo ví, třeba bude jednoho dne i svatořečen.

Studenti se nesmějí nechat zastrašovat staromódními profesory svázanými nudnými a zastaralými předpisy, ale musejí neochvějně pokračovat v odkazu Tomažiče a opisovat, opisovat, opisovat!

Střípky z referenda

Ve dnech 4. 11. a 5. 11. 2009 se konalo školní referendum s otázkou: „Souhlasíte s tím, aby současný stav, kdy vedení PG neuvolňuje studenty na rodinné dovolené během školního roku, byl zachován?“

Průběh byl hladký, výsledky se promítly do dalšího života školy, a tak to asi má být. Všem chci touto cestou poděkovat, ať už se zúčastnili jako aktivní voliči, členové komise nebo vedli předvolební osvětovou kampaň.

Komentář k průběhu a výsledkům, aneb co organizátory zaujalo nejvíce:

- Překvapivý byl názor, že studentů se nemělo referendum týkat, že jejich většinový názor byl zřejmý dopředu
- Nemilé bylo zjištění, že někteří jednotliví (mladší) studenti neumějí tolerovat názor druhého a hrubě, nikoli slušnou argumentací, prosazovali svůj názor (pokud jsou mě informace ze zákulisí správné, tam, kde byli přítomni jednotlivým atakům vyučující, tam zasáhli)
- Poměrně vysoké procento studentů chápe školní rok jako pracovní dobu, kdy je ze (školského) zákona povinností (a radostí) chodit do školy
- V kuriích rodičů a vyučujících byly názory pro a proti velmi vyrovnané

Trochu statistiky:

1. Účast			
STUDENTI:	hlasovalo celkem	154	97%
RODIČE:	hlasovalo celkem	129	79%
VYUČUJÍCÍ:	hlasovalo celkem	22	81%

2. Výsledky (platné hlasovací listky)

Odpověď ANO zvolilo:

STUDENTI:	15	9,8%
RODIČE:	65	50,8%
VYUČUJÍCÍ:	10	45,5%

Odpověď NE zvolilo:

STUDENTI:	137	90,2%
RODIČE:	63	49,2%
VYUČUJÍCÍ:	12	54,5%

Změna pravidel školního řádu vychází z hlasování a je výsledkem jednání ředitelství školy s rodiči ve výboru SPPG, i s pedagogy a je schválena Školskou radou.

Věřím, že promyšlená a nová pravidla jsou dobře nastavená. Věřím, že už nemůže nastat situace, kdy by došlo k podvodnému jednání. Právě stále častější neoficiální sdělení o podvodech s odjezdy na dovolenou mě vedly k tomu, že jsem referendum iniciovala a realizovala. Vyzývám vás všechny, rodiče, studenty i pedagogy, abyste na základě nových pravidel jednali čestně a přímo, abyste netolerovali jakékoli obcházení školního řádu. Doufám, že při vyhodnocování na konci školního roku bude moci pedagogická rada konstatovat, že změna byla oprávněná a dobře funguje ke spokojenosti všech.

Humor

Perličky z hodin

Tercie perli při zeměpisu...

- Trásjanka (směs běloruštiny a ruštiny) je ruský nápoj z brambor.
- Karaganda (Centrum obchodu v Kazachstánu) je arménské auto s jednotákním motorem.
- Jaká je situace na Krymu? Je tam zima.

... i při jiných hodinách

Prof. Rygálová: „Jaké může být jablko?“
F. K.: „Negativně polarizované.“

Prof. Machačny: „Jak oddělíme jednotlivé složky přípravku s emulgátorem?“
A. E.: „Emulgátorem.“

Prof. Machačny: „Co znamená značka O3?“
A. E.: „Superkyslík.“

J.C. (v hodině angličtiny): „Tohle je bordel.“
Prof. Blecha: „English!“
J. C.: „This is a sex shop.“

A ani kvarta nezůstává pozadu:
Otázka: „Co je Proglas?“
Odpověď: „Nějaká sklářská firma?“

Otázka: „Jak se jmenovalo písmo, které používali Konstantin a Metoděj?“
Odpověď: „Hlábolika? Ne, vlastně blábolice.“

RED MEAT

neni to jen hrůza...
je to hrůza od pánaboha

Své registry odtajňuje
Max cannon

RED MEAT

troška kreslené chrupavčičky
pro vaše pokousaníčko

Své registry odtajňuje
Max cannon

RED MEAT

ohníček třetího stupně

Své registry odtajňuje
Max cannon

